

Перша штанга – з вагонетки, або Як стають чемпіонами

Один із найвідоміших спортсменів краю Микола Носадиюк днями відсвяткував свій 85-й День народження. Він – один із перших тренерів важкої атлетики Рівненщини. Микола Захарович має почесні звання – майстер спорту СРСР, заслужений тренер УРСР, заслужений тренер СРСР з важкої атлетики, заслужений працівник фізичної культури УРСР. Майже 30 років працював тренером із важкої атлетики в обласній раді «Динамо». За цей час підготував майстрів спорту міжнародного класу СРСР, майстрів спорту СРСР, чемпіонів та призерів Радянського Союзу та України з важкої атлетики. Донедавна працював тренером-викладачем з пауерліфтингу в Регіональному центрі Інваспорт. Каже, й далі не кидав би роботу, але ж через поважний вік зір став поволі згасати. Але, хоч уже і на пенсії, нині на громадських засадах працює в тренерсько-методичному комітеті в обласній федерації важкої атлетики. Тож колеги та підопічні вітають найдосвідченішого свого тренера-наставника зі святом. До привітань приєднався й наш часопис.

Син ковала

– Мій тато був ковалем, – пригадує іменинник, – Усе своє дитинство (родом спортсмен із села Заріцьк Рівненського району) я провів у кузні. А то не легка праця, скажу я вам. А до важкої атлетики я, мабуть, почав іти ще там, у кузні. З восьми років я тягав батьків молот. Як же прийшов до професійного спорту? Ще у 1948 році, працюючи на Ремзаводі токарем, зробив собі з хлопцями першу штангу з вагонетки. Відтоді й почав вправлятися. Крім цього, я ще й займався боротьбою, грав у футбол та волейбол. Та найбільше уваги приділяв штанзі. Закінчив Львівський інститут фізкультури, пізніше – Московський інститут вдоско-

налення навчально-тренувальної роботи. Як пішов служити у 51-му році, то винятково став займатися важкою атлетикою. На службі я був мотористом. Попри це все ж знаходив час на заняття спортом. Був дворазовим чемпіоном Балтійського флоту. Після закінчення служби приїхав до Рівного і став робити спортивну кар'єру. Працював спортивним інструктором. Потім став тренером у «Динамо». Тут працював аж 29 років. Своєю роботою там я пишаюся, вважаю, що моя праця не була даремною. Виховав плеяду професійних спортсменів. Мені вдалося дати півтвіку в спортивне майбутнє 25 майстрам спорту, 5 майстрам спорту міжнародного класу. Двоє моїх



учнів стали чемпіонами світу. Валерій Устюжин був чемпіоном світу та дворазовим рекордсменом Європи.

Забув... в якому класі дочка

– Як сталося, що наш спортсмен, перший чемпіон з цього виду спорту на Рівненщині зміг досягти таких висот у спорті? Ви були настільки вимогливим та суворим тренером? – запитує у Миколи Захаровича.

– Суворим? Що ви, ні. Мабуть, я просто був тим особистим прикладом для своїх учнів, чий досвід їм хотілося переймати. Я завжди їм пояснював, що роботі треба віддаватися цілком, з душею, тільки тоді буде хороший результат. Мені щастя-

ло на хороших учнів. Я, пам'ятаю, де тільки їх не шукав. І в кінотеатрах виступав, і навіть гуляючи на пляжі. Побачу юнака, і якщо розумію, що у нього є всі можливості для заняття спортом, то спілкуюся і запрошую на заняття. Результат, як бачите, є – скільки успішних спортсменів вдалося виховати, – пригадує Микола Захарович. – Та й сам я, можна сказати, фанатично ставився до роботи. Робота в «Динамо» та постійні збори, адже я на той час був в збірній Радянського Союзу. Вдома за рік був від сили три-чотири місяці. Страшенно скучив за родиною, переживав, що не поруч у певні моменти. Та мені пощастило, як нікому. У мене був надійний тил – дружина Жанна Анатоліївна. На ній був весь дім та виховання дітей. А я й досі себе картаю, постійні роз'їзди, зайнятість... Одного разу під час наради в «Динамо», яку вів генерал Боровик, мене запитали, а в якому класі навчається моя донька Іринка. Я так розгубився, що й зразу відповісти не зміг. Тоді генерал сказав, мовляв, ось людина, яка віддана роботі, як ніхто. Це, звісно, добре, але ніяк себе й досі картаю. Відтоді став якомога більше часу приділяти дітям. Отак воно – робити спортивну кар'єру, – зітхає спортсмен. – Однак, я не шкодую, що обрав такий шлях. Якщо повернути час назад, все одно я був би у спорті.

Анна ЛЕГКА